

ved Oplæsning af nogle Citater at paa-
vise, at han havde sagt noget helt andet
end det, jeg havde ladet ham sige. Men
da baade Finansministerens og mine Ci-
tater netop er — Citater, og der dog maa
være en vis Sammenhæng og Mening i
den Tale — det gaar jeg ud fra —, saa
kan man dog ikke faa andet ud af det,
end at virkelig den højtærede Finans-
minister, som jeg sagde, har haft visse væ-
sentlige og principielle Indvendinger mod
Skatten. Jeg har ikke sagt, at han nu
gør det stik modsatte, det har jeg ikke
nævnt et Ord om, men jeg har sagt, at
han ikke har holdt stift og stædigt paa
sin Mening, paa de argumentative Betragt-
ninger, der efter hans egen Mening talte
mod Skatten. Den højtærede Finansmi-
nister har, som jeg sagde, ikke hængt sig
i disse Betragtninger, men har været villig
til efter Omstændighederne at bøje sig.
Det er ganske det samme Standpunkt, jeg
har stillet mig paa. Derfor undrer det mig,
at han betegner det som Rysten og Vaklen.
Han ved jo bedst selv, hvorledes man kom-
mer til et saadant Standpunkt — det er gen-
nem Rysten og Vaklen, saa det maa være
fælles for os begge. Men jeg kan ikke se
nogen Rysten og Vaklen, det er gaaet ganske
naturligt til. Den højtærede Minister si-
ger, at der er visse Argumenter, der taler
imod en saadan Skat. Der er ikke
alene, som den højtærede Finansminister
vilde gøre det til, dette, at man ikke gen-
nem Skatten kan virke moralsk, men der
er ogsaa mange andre skønne Citater, saa-
som at man „rammer baade retfærdige og
uretfærdige“, at det er en Skat, der er væn-
skelig at indkræve og fordrer megen Kon-
trol, at Udgiften vil blive stor, o. s. v., o. s. v.
Der er altsaa en Mængde Indvendinger,
og disse Indvendinger er af den Natur, at
den højtærede Minister bliver koldsindig.
Saaledes betegnes han, Skattens Venner
siger, at han er koldsindig overfor den.
Og saaledes gaar det ogsaa mig, jeg er
koldsindig overfor denne Skat, ligesom den
højtærede Minister. Men jeg skal heller
ikke staa saa stejlt, naar vi nu endelig
skal velsignes med denne Skat. Jeg har
ikke citeret den højtærede Ministers Tale,
fordi jeg paa nogen Maade vilde være
ubehagelig; tværtimod, jeg synes, at den
højtærede Ministers Standpunkt netop var

et saadant, som ogsaa jeg kunde dele, og
jeg vilde ikke gerne svigtes af Finansmi-
nisteren som Meningsfælle i denne Sag.
Som Følge deraf vil jeg heller ikke gerne,
at det skydes mig i Skoene, at jeg skulde
være i større Forlegenhed i denne Sag end
han. Der er ikke Tale om at iskænke Vin
for mig. Jeg ønsker ikke at staa i noget
personligt Forhold til den højtærede Fi-
nansminister, det ved han godt. Der er
her Tale om et Glas Vin eller en Flaske
Øl, der iskænkes Tinget, der iskænkes
Landet.

Den højtærede Finansminister brugte
ogsaa i den meget omtalte og citerede
Tale det Udtryk, at det ikke var saadan
at løbe til at lave et Lovforslag om en
Børsskat. Nu forekommer det mig imid-
lertid, at det foreliggende Lovforslag i
nogen Maade viser, at man dog kan løbe
til det, thi der er netop denne underlige
Ubestemthed over det, eller rettere sagt
det hele er, som sagt, henvist til Finans-
ministerens Eneafgørelse. I den Anled-
ning sagde den højtærede Finansminister,
og med nogen Ret, at det er noget, som
meget hyppigt er Tilfældet. Ja, men ærede
Medlemmer vil vide — og et æret Medlem
af det radikale Parti gav mig ogsaa fuld-
stændig Medhold heri —, at det er en Anke,
som i det hele taget stadig fremføres fra min
Side. Jeg mener, at det er en daarlig
Maade, vi her er ved at lovgive paa: at
overlade saa meget til Administrationen,
som vi gør det baade i denne og andre
Løve. Jo mindre vi gaar frem ad den
Vej desto bedre. Det samme gælder med
Hensyn til § 23. Ogsaa med Hensyn til
den gjorde den højtærede Finansminister
mig opmærksom paa, at allerede i den be-
staaende Lov om Formue- og Indkomst-
skat var man inde paa den Vej, saaledes
som han udtrykte sig, baade overfor
Banker og Sparekasser og andre Insti-
tutioner; ogsaa for dem er der Anmeldelses-
pligt. Ja, men det er dog ogsaa mig be-
kendt, at f. Eks. Banker og Sparekasser
stritter meget imod og ikke gerne vil op-
give, hvad de forskellige Skatteydere har
indestaaende, at de gerne vil have en Dom
i saa Henseende, o. s. v., o. s. v. Det, jeg
vilde hævde, var netop, at vi ikke burde
gaa videre ad denne Vej, at det er farligt
at gaa til denne Udvidelse foruden Insti-